

„Danferen.“
 et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
 udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Neb.

„Danferen“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.
 Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forstid. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Neb.

„Danferen“ ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktionsformand.

Allt af Nyheds-Interesse jendes direkte til „Danferen“, Blair, Neb.

Alle andre Artikler sendes til Past. A. M. Andersen, Viborg, S. Dak.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danferen“

bliver sendt til Subskribenter, indtil ubestridelig Oplysning modtages af Udgiiverne og at Ordre er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der anerkender i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det Aboersted, behøves de altid omtale, at de faa Aboerstedet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Bibelforklaring.

Under denne Hovedoverskrift er det vor Læse i hvert Fredagsnummer, eller til Søndag, at give en kortfattet Forklaring over et Afsnit i Bibelen. Og Hovedhensigten dermed er at tilskynde vore Læsere til at læse det bedste af al Verdens Læsning, Bibelen, den hellige Skrift. Det er ikke nok, at vi taler højt om den hellige Skrift, vi maa bruge den for at faa godt af dens Indhold. Om det saa maa lyffes os at hjælpe en og anden af vore Læsere til Klarhed over et og andet Ord, der og derigennem staa mere tydeligt til Bibelen, skal det glæde os meget; thi vi ved, at der vil flyde Belysning deraf.

Spvad Kristus Jesus er bleven for os.

Apostelen Paulus skriver i sit første Brev til Menigheden i Korinth, første Kap. 30 Vers:

„Kristus Jesus er bleven os Bisdom fra Gud, og Retfærdigheds og Helliggørelse og Forsløsning.“

Paulus bruger her fire Udtryk om Kristus Jesus — Bisdom, Retfærdighed, Helliggørelse og Forsløsning. Og saa siger han: det er han bleven os, Paulus selv og „de hellige i Korinth“.

Det er sikkert eet af de stænkede og rigeste Udtryk, nogen, af Apostelen bruger om Kristus Jesus. Det er værd at lægge Mærke til det Ord.

Kristus Jesus er bleven os Bisdom fra Gud. Apostelen skriver forud om „Verdens Bisdom“.

Grækerne gjorde sig til af deres Bisdom. Deres bergmæstere Bisdomme vare Moraliskofoser, det vil sige, de gav sig af med at lære Moral eller Salighed, dels ogsaa Religion. Men deres Bisdom formeede hvoften at frembringe sand Sædelighed, end mindre at hjælpe en Synder til at finde Gud eller faa Fred med ham i en god Samvittighed.

I Forhold til denne Grækeres Bisdom er det, Paulus kalder Kristus „Bisdom fra Gud“. Meningen er den, at i Kristus er Gud aabenbaret, saa de, der tror paa ham, ved ham have fundet den Vej tilbage til Gud, som Verdens Bisdomme forgæves har søgt at finde.

Og Kristus er bleven os „Retfærdighed“. Paulus og de hellige i Korinth vare retfærdige Mennesker. Iste saa at forstaa, at deres Færd altid havde været ret. Men Kristi rette Færd, hans hellige og syndfrie Wandel og hans Forsoning for deres Synder, var dem tilregne formædelt Troen. Kristus Jesus var bleven dem Retfærdighed. Ved Troen paa ham havde de opnaaet, hvad en Synder aldrig opnaar ved egen Anstrengelse.

Og Kristus var tillige bleven deres „Helliggørelse“. Hvad mener Paulus hermed? at Kristi Hellighed var dem tilregnet? Udtrykket „de hellige i Kristus Jesus“ peger sikkert paa den tilregne Hellighed. Men det bliver da væsentlig samme Begreb som Retfærdiggørelse, og da Helliggørelse her næsten lige efter Retfærdighed, maa det

vege paa et nyt Moment i Kristi Betydning for dem.

Naar Paulus 2 Kor. 7, 1 udtrykker sig saaledes: „fuldende vor Helliggørelse i Guds Fødsel“, og han skriver til Thesalonikerne: „dette er Guds Billie, eders Helliggørelse, at i Guds Fødsel“ o. s. v. (1 Thes. 4, 3), saa er det klart, at han der ikke peger paa den tilregne Hellighed eller paa noget, der paa een Gang er færdigt, men paa noget fremadstridende. Der peges paa noget, de skal „fly“, og noget, de skal „fuldende“.

Ogsaa paa vort Sted skal Helliggørelse betegne en fremadstridende Hellighed i de Kristnes Wandel. Kristus er bleven deres Helliggørelse, idet han er bleven deres hellige Vorbillede til Efterfølgelse. „Efter den hellige, som eder kaldte vorder ogsaa i hellige i al Omgangelse“ (1 Petr. 1, 15). Men han er ikke alene bleven Vorbilledet, men ogsaa Kraften til Helliggørelse. „Han er trofast, som eder kaldte; han skal og gøre det“ (bevare dem ustraffelige) (1 Thes. 5, 24).

Et tilfaldt skriver Paulus, at Kristus er deres „Forsløsning“. Om Paulus end ejer baade Bisdom fra Gud, Retfærdighed og Helliggørelse, saa følger og forstaaer han, at endda fattes ham noget og det noget vigtigt. Der er meget andet, han endnu ikke er forløst fra. Det sidste Led her sporer til den sidste Bøn i Faderen: „fri os fra det onde“. Der undslipper Paulus dette Suf: „Jeg elskende Menneske, hoo skal fri mig fra dette Dødsens Legeme“ (Rom. 7, 24). Men her ser han Kristus som sin Forsløsning. Jesus har jo selv fejret, og han har sagt: „Jeg gaar bort at berede eder Sted, at hvor jeg er, skulle i ogsaa være“.

Ja, det er, hvad Kristus Jesus var bleven Paulus og de hellige paa hans Tid, Bisdom fra Gud, Retfærdighed, Helliggørelse og Forsløsning, og det er han bleven alle, som har modtaget og fastholdt ham i Tro. Hvad Under, at vi holde ham højt.

6. Livsgjerning.

For godt type var siden — nævnt i Oktober Maaned i Aaret 1881 — besøgende der sig et stort Livs- tog gennem Londons Gader i Retning mod Westminster Abbedi, hvor Englands gemmer Støvet af sine bergmæstere Mand.

Saa stort var Følget, at man har sagt: „Ingen Mand i England, maa se ikke i hele Verden, vilde paa den Tid have kunnet samle et lignende, undtagen denne ene Mand.“

Men Livstoget var dog endnu mere væsentligt ved sin Sammensætning end ved sin Størrelse; thi her saa man Englands magtigste Adel og dens bergmæstere Navne Side om Side med Repræsentanter for den Tidstidom, som sjældent eller aldrig lader sig se. Og det var netop disse sidste, som særgede dybest. De havde i den bære mistet deres magtigste og varmeste Talsmand i den Sal, hvor Lov og Ret stulde stifte Sol og Vind lige mellem Landets Børn.

Han hørte til Englands magtigste og fornemste Adels. „Den spænde Jarl af Shaftesbury, hans Hæderlighed Lord Ashley“ — saaledes led hans høje Titel; han var født til Magt og Glans, de magtigste og bergmæstere kappede fra hans tidlige Ungdom af om at opnaa hans Gunst, og alligevel blev det hans Livs Hæder, at han oplevede sit Livs rigeste Timer blandt den fattigste Befolkning og var elstet som en Broder af dem, man altsor lefsindigt talder Landets Tunge.

Sammen med andre bergmæstere Mand sad han en Gang, som han saa ofte plejede, ved Dronningens Bord. Halvt i Spøg blev han af en af Forsællerne udpeget som hendes Majestæts farligste Oppositionsmand. Bist er det, at hans Politik var et af Kærlighed flammen Hertes Medfølelse med Landets Stedbørn, som Retfærdigheds Sol besværrer saa ofte udelukker fra Lyset, og som derfor ogsaa st bliver en Forraabnelsestilbe, som kan true hele Samfundet.

Ved 27 Aars Alderen fik han Plads i Ministeriet, og det store Jorden blev lagt under hans Styrelse, men Stillingen passede ham ikke, han kunde hvoften se Begyndelse eller Ende derpaa, og Magten havde ingen Tillid til sig selv. Han søgte sig langt lyfteligere som almindelig Rigsbogsmand.

Først slog han et Slag for de Sindshyge. Deres Behandling i Da-

tidens Daarefter var forfærdelig. Ved Jernplanter vare de bundne til Baggen i mørke, uhyggelige Celler og havde kun Halm at hvide paa. Dreene i et af vor Tids Menagerier var det hyggeligere, proprere og enhver Maade bedre end disse ulukkelige. Deres Bogtere besøgte dem aldrig uden med Visfen i Haanden og pryglede dem til Lydighed. Nogle Patienter vare bundne til Vandrør, og Vandet fit Lov at stige, indtil det naaede dem til Halsen. En frugtfuld Oplysning var ogsaa Svingestolen, i hvilken man tvang Patienterne til at sætte sig, og saa blev den hvirvel rundt med stærk Fart. Det hørte til Londonernes største Fornøjelser, at føre ud til en bekendt Sindshygeanstalt og med en lille Betaling faa Lov til at gaa omkring i det store Hus og beglo og more sig over de Vandtutte.

Lord Ashley holdt sin første længe Tale i Underhuset om disse ulukkelige Stabninger. Han talte med lavmælt og bebøget Stemme, saa man havde vanskeligt ved at kunne høre ham. Mange spaaede dog i deres stille Sind, at han vilde blive en af Englands største Talere.

Fra Rigsdagen rejste han omkring og besaa alle Landets Anstalter for Sindshyge, og han afsagde det Løfte: „Jeg giver ikke Slip paa denne Sag, om jeg saa skal lade Livet for den.“ Ved hans Energi kom det nittende Markundredes menneskelige Tankegang ogsaa til at finne ind gennem Daareanstaltens tilgittede Vinduer.

Endnu inden han havde bundet i denne Sag, havde en ny grebet ham. Den engelske Forbudsforbød var stift af at kunne sende Bomuldsstøjer til Bomuldens Land, til billigere Priser, end man der kunde lade det for. Men det er ikke Guld alt, som glimmer. Medalsjens Bagside viste Tilsinder af Børn, tagne fra fattige Forældre eller fra Fattighusene og bragte i den mest forfærdelige Trældom. Fra tidlig Morgen til sen Aften maatte disse stakkelts Børn slide og slæbe i en tvælende Hede og i en baade i legemlig og aandelig Fortand uren Lust. Oplysningsmændene sparkede og slog dem, naar Arbejdet ikke gik hurtigt nok fra Haanden. Knop og baarlige Hæde fit de og napper Lid til at spise den. I Begyndelsen bestod Arbejdet i at opbylle den nedfaldende Bomuld fra Gulvet, og de soage Børnerne bleve ofte aldeles ødelagte af den bestandig bøjede Stilling, som ogsaa havde en stabelig Indflydelse paa Venene. Mange bleve Kærlinger.

At røre ved denne Sag var det samme som at fritte Haanden i en Høepferede. Dette viste Lord Ashley, og han spurgte derfor først sin Hustru til Raads. Af hende fik han det holte Svar: „Det er din Pligt. Følgerne maa vi bære. Gaa frem til Sejer!“

I sin Tale til Parlamentet, hvorunder han fit Hæder til at rejse sig paa mange Hoveder, sagde han blandt andet: „Vi have hørt om Hinderens Børnemord, og vi have hørt om dem, som ofrede deres Børn til Molot. Det nittende Aargundredes Englandsere behandle Børnene saa meget værre, som de ikke alene berøve dem deres legemlige Liv, men fuge tillige Marven ud af deres Sjæl, saaled som af deres Regeme, stæder dem ud i Verden som levende Steletter, ubuelige til legemlige Anstrengelser og bøde for alle aandelige og evige Arad.“

Efter 16 Aars Anstrengelser fit Lord Ashley sat den saakaldte „Titimærkeslov“ igennem, der forbad Arbejdsgiverne at anvende Børn og unge Mennesker mere end ti Timer i Fabrikkerne og oprettede et ordentligt Tilsyn, som stulde beskytte dem mod Misbranding.

Lord Ashley havde fundet andre lidende, som han vilde hjælpe — Storstenfejerdrengene.

I England er Klimaat raat og fugtigt, derfor er der Lid i Kaminerne den største Del af Aaret. Ogsaa i Storstenfejerdrengene misbruges man Børnene, baade Piger og Dreng. Ofte helt nøgne bleve de sendte op for at klæde omkring i Storstenfejerdrengene i Sob og Røg, i Kvalme og Mærte. Deres Kropper bleve saarede af de skarpe Kanter, og Soden, som blev indført i Saarene, gjorde dem ubredelige. Det stete, at man drev dem op i Storstenfejerdrengene, og at de bleve siddende fast der og koldes af Røgen.

Uden nogen som helst Optrællelse eller Undervisning vare mange Børn hjemfaldne til et saa barbarisk Liv. Intet Under da, at det kunde bedrives, at Londons Lommetoye og Vandtutter rekrutteredes fra dem, der havde været

i Storstenfejerdrengene. Det lykkedes den æble Lord at sætte igennem, at man vedtog en Lov, som under Trussel af streng Straf forbad Storstenfejerdrengene at tvinge eller tillade nogen Person under 21 Aar at klæde op i en Storsten.

Ogsaa i Kulgruberne forsyndede man sig mod de soage, minderearige, indtil Lord Ashleys Lov forbad, at Kvinder og Børn anvendes til Arbejde i dem.

England havde paa den Tid ingen almindelig Folkestole. Den private Foretagsomhed, som jo er meget stor i dette Land, havde gjort Forføj herpaa. Blandt Londons dybest sunnede Befolkning havde lærte Mennesker bragt saakaldte „Pjaltestoler“ i Stand.

Om en saadan skriver Forfatteren Charles Dickens: „Den første Pjaltestole jeg besøgte, holdtes paa et stummet Sted paa Vestergade; den maangede Ribler og blev ikke beskyttet af nogen Myndighed eller af nogen Mand med Anseelse. Den samlede indenfor sine snævsede Vægge en vekslede Mængde Ansigtter — unge af Aar, men ellers ikke unge i nogen Henseende, Ansigtter, som berøvede en ethvert Haab. Stolen holdtes i en lav, mørk, næsten underjordist Hule, hvori der raadede en giftig, pestebærgt Luft, midt iblandt Smuds, Stank og Smitteemner, og den havde alle Dødsfyndes Larm og Strig udenfor sin Dør. Lærernes Kærlighed og Riblered funde ikke erstatte Mangelen paa Dølse og Rundskab. Med ondstabsfuld Stærpsindighed opbagede Eleverne deres Svaghed, tog Magten fra dem, udlo dem, gav Høje Svar paa Spørgsmaal, der vare hentede fra Bibelen, sloges dansede og stjal fra her og der. Det var som om en Legion Døvels vare slupne løse. Pladsen formodes og indtoges den ene Gang efter den anden, Lyfene bleve stultede, Bølgene fastede ud i Kædestenen, og de tungelige Elever bleve borsførte i Triumf for at fortsætte deres tidligere vanærende Liv.“

To Aar efter besøgte den bergmæstere Forfatter igen den samme Stole, og han Ord vare da følgende: „Den er fuldstændig bleven en anden. Børnene ere rene, hjælperige, søjelige og lærvillige. Stolen er rummelig, forsynet med Bænke, oplyst med Gas, med pænt talkede Vægge og alt i enhver Henseende i den bedste Orden.“

Hvad var det, som havde foraarlaget en saadan Forandring?

En Mand af Anseelse var kommen til Hjælp, ikke alene med den Hjælp, som udtaale i Kroner eller Pund Sterling, men med sin personlige Raadseelse, hele sit Hjertes varmeste Overbevisning om Oplysningsens forældende Magt. Og den Mand var atter Lord Ashley.

Han, som ofte var Dronningens Gæst og daglig omgittes med Grever og Baroner, holdt sig ikke for godt til at besøge de smudsige og mørkelige Kroge i London og sætte sig paa en Bænk sammen med de Søjvere, Stægger og løsladte Tugthushvanger. Flere Timer kunde han sidde i deres Selskab, se paa dem med de milde Line, tale trøstende og haabindgydende Ord til dem uden nogenfinde at blive Genstand for den mindste Fornærmelse.

En Dag i Aaret 1848 fit han en Indbydelse, som sikkert ingen Mand hvoften før eller siden har modtaget Magen til — en Indbydelse, der var undertegnet af 40 af Londons mest bergtvede Typer og Høvere.

Han tog imod Indbydelsen og git til Mødet, hvor omtrent 400 Galgenfugle havde indfundet sig. Og saa lyftelig forløb det, at han selv sagde derom: „Noget mere ejendommeligt og rørende har jeg aldrig i mit Liv oplevet; de talte rent ud, ganske uforbeholdent aabenbarede de deres Tilstand og lagde ikke Stul paa noget.“

„Men hvad skal vi leve af?“ spurgte en af dem, „enten maa vi stjæle eller ogsaa maa vi sulte ihjel.“

En Missionær Jackson, som ogsaa var med, formanede dem til at bede til Gud, som baade vilde og kunde hjælpe dem.

Da rejste en Mand i Hoben sig og sagde: „Mine Herrer Dommere! Man kan være en meget god Ting; men den kan ikke fylde en tom Mave.“

Et Par Maaneder efter havde Lord Ashley gjort det muligt for tretten af dem at rejse til Kanada for der at staa ind paa en bedre Livsbane, og efterhaanden drog tre Hundrede den samme Vej. Fra disse Udvaandere fit han sine Breve. De fortalte ham igen og

igen, at han havde set rigtig, da han havde anset ogsaa disse Mennesker for stulte i Guds Billedet.

Endog i sin sene Alderdom besøgte han sine „Pjaltestoler“. En Vinter blev der fra hans Kisten i London transporteret 10,000 Gryder med Suppe og Rød til de sultne Børn og deres Forældre. Det var derfor ikke underligt at de fattige holdt Stævne ved hans Ligbaare, og at de lod deres Faner og Bannere bære Indstiftens: „Jeg var nøgen, og han klædte mig; jeg var fremmed, og han tog mig til sig.“

Men hvorfor havde denne Mand faaet det rige Hjærtelag og denne Medfølelse for de fattige i Verden? Ja, det er det smukkeste i hele Historien. Den spænde Jarl af Shaftesbury kom til Verden paa en af Englands stolteste Borgre i det markværdige Aar 1801. Et rigtig hjem kunde hans Forældre dog ikke give ham; der var tolt og øde bag de tykke Mure. Faderen var i Selskabslivet, og Barnet lod de stotte sig selv.

Blandt Tjenestefolkene fandtes der en lille, fattig men from Pige ved Navn Mary Miles, som tidligt vandt Barnets Hjærte med sin Sang, sine Fortællinger og sine Taarer. Og de Forestillinger, hun saaledes med megen Held indprægede i hans Barnefjæl om hans Kærlighed, som var lydigt til Døden, glemte han aldrig, da han blev Mand. Da han som en femogfirtindstyveaarig Udving saa paa sit Dødsleje, stod Mindet om den fromme Barnefjæl for hans Sjæl med større Klarhed end mange af de saakaldte „store Navne“, som han var truffet sammen med under sit lange, daardrige Liv. Han nævnte atter og atter hendes Navn og sagde: „Mary var min bedste Ven paa Jorden.“

Det var fra de Fattiges Verden, at han modtog sin bedste Rigdom: det levende Indtryk af Kristendommen. Han maatte betale denne Glæde.

Da saa fortæller det et lille Træk fra hans tidlige Ungdom. Han var femten Aar gammel og paa en Fodvandring. Ved en Korsvej hørte han en Strig og Straal og lefsindig Sang fra brutne Menneskers gæse Struber. Da han saa nærmere efter, var det nogle ravende Mand, som tom læbende med en af uhyølede Brædder sammenspigret Vigtiste. Da det sørgelige flage drejede om ved Hjærnet for at staa ind paa den anden Vej, tabte Ligbærerne Balancen, lod Risten falde og udbød i Eder og Forbandede.

Da led det som et Strig i Ynglingens Sjæl: „Gud i Himmelen! Kan sigt faa Lov at ste, og det blot fordi Manden var fattig og forladt.“

Og paa Stedet fattede han den Beslutning, at han vilde indvie sit Liv og hellige sine Kræfter til at arbejde for de Fattige og Forladte.

Og han forblev tro mod dette Løfte lige til det sidste. Derfor vilde ogsaa Fædrelandet hære hans Sjæl og gemme det i Westminster Abben sammen med de andre store. Men han havde udtryktligt frabedt sig den Hæder. Han vilde hvile paa den tærbelige Landsbyfirtageard ved sin Hustrus Side. Livstoget til Westminster var kun en Hædersbevisning.

Man var betænt paa at rejse et Mindemærke paa den saa betydningfulde Korsvej. Det blev da frem for alt et Minde om Korset, den fattige Mary Miles' eneste Rigdom, som ogsaa blev den dybeste Kraft i hans Liv, som en Gang hed „den spænde Jarl af Shaftesbury, hans Hæderlighed Lord Ashley“.

S. v. P. i „Evgl.“

Kirkelig Nyhed.

Pastor E. Prøvsen antom til Council Bluffs, 30. Onsdag den 15. Okt. fra Danmark og prædicatede der Søndag den 19. Søndag den 26. vil han blive indsat i Embedet som Præst for Menigheden i Council Bluffs.

Pastor Prøvsen har jo været Præst i den foren. danske Kirke før; men for et Par Aar siden rejste han til Danmark for at arbejde i den indre Mission der. Paa Rald fra Menigheden i Council Bluffs besluttede han sig til at komme tilbage til Amerika. Han var saa paa Vej til at forlade Danmark for godt en Maanedes Tid siden; men paa Grund af at hans Børn fit Righede, blev Familien standset i Søbjerg. Det glæder os at erfare, at de nu er ankomne iklandt os igen!

Korrespondancer

Bombells, N. Dak.

Det nærmer sig endelig mod Enden af „Tærsteiden“, og der er not en Del, der ikke blev helt glade ved, at de bare fit 3, 4 og 6 Vu. pr. Acres. Men det er dog godt, at de fleste fit mere. Ja, det var nu Høsten, som „tørrede“ faadan ud. Havre og Hvede var forholdsvis bedre.

Den 16de Oktober git en Del Landsmænd til Kanada for at tage Land. Nu har de jo faaet Støbe paa Landet her. De, som nu har det, kan faa lægge „Ager til Ager“ ved blot at rejse over Linien. Det er blot omt. 60 Mil længere mod Nord. Kom bare, i som ønsker et billigt og godt Hjem. Men tom, før Sneen!

Forleden var en af vore danske „Tærtere“ saa uheldig, at hans Tærstemaskine brandte. Han havde juft sluttet den og begivet sig bort fra den. Hvoreslæbes Jiden er optommet, vides ikke.

Vor Landsmand, Mr. S. P. N. Kamp, der i flere Aar, ja i flere Terminuser har været Medlem af Skoleboret i Town of Danmark, er i Aar paa den republikanske „Ticket“ som Kandidat for „County Commissioner“. Da Mr. Kamp er en stink, dngtig og paalidelig Mand, vil han uden Tvivl blive valgt. Hans mange Landsmænd vil faa den Glæde, naar Valgdagen kommer, at gaa til Kamp for Kamp ved at taste sin Stemme paa ham.

Mr. R. F. Johnson, som bor i Minot, er uafhængig Kandidat for „Register of Deeds“. Han var den første, som havde nævnte Hæder i Ward Co. og har haft det siden. De første Aar, der begyndte med 1895, havde han blot en Løn af \$280 aarlig, ved siden af Ekstraindraget. Saadan fortsatte det i hele tre Aar. Nu er nævnte Office, godt lønnet og mange vil gerne have det. Men det kan siges til Mr. Johnsons Røs, at trods det, at han blev fng af Stigt, saa han nu maa gaa ved Kærkter og maatte leje en til at udføre Arbejdet en længere Tid, saa holdt han dog tappert ud med det lille han fit. Da Manden er en hæderlig Mand, stulde man vente, at Valgerne ved deres Stemmer sagde til ham: bliv, hvor du er. Vi vil ikke nu, da Embedet kan betale sig, give det til en anden, især da du er en Krøbling.

De Jensen, som for nogle Maaneder siden rejst til Danmark, kommer atter tilbage. Han vendtes om kort Tid. Kongen af Danmark vilde have Hjærne i „Trøjen“, og saa tøfede han af til Amerika igen. Velkommen! her er Plads nok.

Den Kirke, som Trinitatis Menighed lader opføre i Kemmere, er snart færdig, og vil efter alle Zulemærker blive uden — Gæld! Den vil have Plads for over hundrede Personer. Vel gjort.

Kenmar, N. Dak.

Den 14de Okt. havde vi saa Fæst i Anledning af Trinitatis Menigheds Stiftelse for 6 Aar siden.

Mødestedet var den Plads hvor Menigheden blev stiftet under aaben Himmel.

Past. Røse holdt Bøn, Takkegøn, Past. P. M. Petersen læste et Afsnit af Guds Ord og derpaa ijtemte Forsamlingen: „Mand over Mand, tom ned fra det Høje.“

Et Forsøg paa at fotografere de mangefolk med deres Besorbringere blev ogsaa gjort. Men om det lykkedes, trods den livlige Storm vi havde vil vi faa at se.

I en Farmerbogn, der var smykket med det danske og amerikanske Flag, første Nyhgyerne. Det stulde tjene til Minde om hin Dag, da de i et lignende Kærstøj var tomne til Stedet. I Følge Afstale var dette Kærstøj i Spidsen for den store Procession, — et halvt Hundrede Bogne — da vi førte til Kirken. Vejlangden var not vel et Par Mil. Men da det git afsted i rask Trab, tog det ikke lange.

Antommen til Kirken begyndte Festsuglensjenset, der med Hensyn til Ordning var som en almindelig Højmesgubstjenset. Past. S. Hansen forrettede for Altret. Derefter holdt han en fort Prædiken med historisk Overfigt over Menighedsens Tilblivelse og Bestaaen.